

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VIIe KAMER**

A R R E S T

**nr. 221.961 van 10 januari 2013
in de zaak A. 202.464/VII-38.301.**

In zake : de CVBA VERBRUIKERSUNIE TEST AANKOOP
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frédéric Krenc
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 A. Leemansplein 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
 van Volksgezondheid
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jean-François De Bock
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Waterloosesteenweg 612
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur-generaal van de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu van 16 september 2011, waarbij gedeeltelijk is ingegaan op het verzoek van de CVBA Verbruikersunie Test Aankoop om een kopie te verkrijgen van de jaarverslagen van de ombudsdiensten van alle algemene ziekenhuizen in België voor de jaren 2008, 2009 en 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 december 2012.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Doutrepoint, die loco advocaat Frédéric Krenc verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Valérie De Schepper, die loco advocaat Jean-François De Bock verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij brief van 26 april 2011 richt de verzoekende partij aan de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en

Leefmilieu de vraag tot het verkrijgen van een kopie van de jaarverslagen van de ombudspersonen in de algemene ziekenhuizen in België voor de jaren 2008, 2009 en 2010.

4. De federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu deelt aan de verzoekende partij mee dat slechts gedeeltelijk kan worden ingegaan op het verzoek. Omdat bepaalde gegevens van persoonlijke aard zijn, zullen zij worden overgemaakt zonder vermelding van de naam van het ziekenhuis en de naam van de ombudsman. Indien de verzoekende partij toch een volledige openbaarmaking wenst te verkrijgen zou zij volgens haar een belang moeten aantonen.

5. De verzoekende partij vraagt de heroverweging. Zij is het niet eens met de anonieme overmaking van de wettelijk verplicht te vermelden gegevens in het jaarverslag van de ziekenhuizen en betwist de ingeroepen uitzonderingsgrond in verband met artikel 23, derde lid, 2°, van de grondwet. Zij betwist ook de persoonlijke aard van de gegevens vermeld in de jaarverslagen.

Tegelijk dient ze overeenkomstig artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna : Wet Openbaarheid Bestuur) bij de commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten een verzoek om advies in.

6. In haar advies van 8 augustus 2011 stelt de commissie dat een beperkte invulling dient te worden gegeven aan het begrip "document van persoonlijke aard". De gevraagde jaarverslagen kunnen niet worden beschouwd als documenten van persoonlijke aard die op de ombudsmannen betrekking hebben. De commissie ziet niet in op welke wijze de openbaarmaking van het gedeelte van de jaarverslagen dat betrekking heeft op de ondervonden moeilijkheden en suggesties om hieraan te verhelpen op directe wijze een bedreiging zou vormen voor het recht op gezondheid zoals gewaarborgd in artikel 23, derde lid, 2°, van de grondwet. De federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de

Voedselketen en Leefmilieu dient dit trouwens in concreto aan te tonen. De commissie ziet niet in waarom ook de vermelding van de naam van het ziekenhuis en de naam van de ombudsman niet openbaar kan worden gemaakt. De naam van een ziekenhuis wordt niet beschermd. De functie van ombudsman vereist een zekere bekendheid.

7. Op 16 september 2011 deelt de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu aan de verzoekende partij mee dat niet wordt teruggekomen op de weigering om inzage te verlenen. Deze beslissing steunt op onder meer de volgende overwegingen :

"(...)

2. Aard van de verschillende gegevens

Wij wensen nogmaals duidelijk het onderscheid te maken tussen de verschillende aard van de gegevens die in de jaarverslagen vermeld staan. In het advies van de CTB lijkt dit onderscheid immers niet zo duidelijk naar voor te komen. Zo zijn er enerzijds de gegevens die de ombudspersonen volgens artikel 9 van het KB van 8 juli 2003 verplicht dienen te vermelden en anderzijds de gegevens die de ombudspersonen op een facultatieve basis kunnen vermelden.

De eerste soort van gegevens betreft het aantal klachten, het voorwerp van de klachten, het resultaat van het optreden van de ombudspersoon en de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen. Deze gegevens zijn u reeds geanonimiseerd overgemaakt.

De tweede categorie van gegevens betreft de moeilijkheden die de ombudspersoon eventueel ondervindt in de uitoefening van zijn opdracht en de mogelijke aanbevelingen om hieraan te verhelpen. Deze gegevens zijn u niet overgemaakt. In uw brief d.d.19 juli 2011 stelt u begrip te hebben voor deze beslissing.

3. Ontvankelijkheid

Wij menen dat, indien u inzage wenst te verkrijgen in de tweede categorie van gegevens of een niet geanonimiseerd kopie wenst te bekomen van de eerste categorie van gegevens, u een belang dient aan te tonen. In tegenstelling tot wat de CTB in haar advies stelt, zijn wij van mening dat, door het karakter van zowel de tweede categorie van gegevens als van de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, de jaarverslagen beschouwd dienen te worden als documenten van persoonlijke aard met betrekking tot de ombudspersoon.

Op basis van artikel 1, 3° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur is een document van persoonlijke aard een bestuursdocument dat een beoordeling of een waardeoordeel bevat van een met naam genoemd of gemakkelijk identificeerbaar natuurlijke persoon of de

beschrijving van een gedrag waarvan het ruchtbaar maken aan die persoon kennelijk nadeel kan berokkenen.

Vooreerst maken de jaarverslagen uitdrukkelijk melding van de naam van de ombudspersoon in het betreffende ziekenhuis. Daarenboven zijn de facultatieve gegevens en de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen een beoordeling gemaakt door de ombudspersoon van de omstandigheden waarin hij zijn functie uitoefent. Tot slot bestaat het kennelijk nadeel voor de ombudspersoon erin dat, gelet op de delicate inhoud van de moeilijkheden die hij formuleert, zijn functie als werknemer in het ziekenhuis in het gedrang zou kunnen komen.

U stelt over het vereiste belang te beschikken, omdat u de belangen van de consumenten/patiënten behartigt. Dergelijke stelling volstaat echter niet om een eventueel belang te kunnen aantonen, a fortiori niet wanneer een afweging wordt gemaakt met de nadelen die een huidige openbaarmaking voor de ombudspersonen kan teweegbrengen.

4. Ten gronde

4.1 Uitzonderingsgrond gebaseerd op artikel 6, §3, 2° van de wet van 11 april 1994

Wij delen u eveneens mee dat de gegevens van de tweede categorie en ook de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen vallen onder de uitzonderingsgrond, zoals vervat in artikel 6, §3, 2° van de wet van 11 april 1994.

Uzelf en de CTB hebben reeds bevestigd dat de gegevens van de tweede categorie beschouwd kunnen worden als een advies of een mening die uit vrije wil aan de overheid wordt verstrekt.

Hetzelfde dient te worden ingeroepen, wat betreft de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen. Formeel gezien maken deze aanbevelingen een deel uit van de eerste categorie van gegevens die verplicht te vermelden zijn, maar in feite beslist elke ombudspersoon individueel en zonder externe controle welke aanbevelingen hij zal vermelden. In dit opzicht zijn de aanbevelingen een advies of een mening die in feite uit vrije wil aan de overheid verstrekt wordt.

Voor het overige wensen wij te benadrukken dat de overheid de gegevens opvraagt op basis van een wederzijds vertrouwen tussen de ombudspersonen en de overheid, zodat de gegevens zo betrouwbaar en valide mogelijk worden overgemaakt. Op uitdrukkelijke vraag van de ombudspersonen heeft de overheid toegestemd dat de overgemaakte gegevens vertrouwelijk blijven. De Federale commissie 'Rechten van de patiënt' verwerkt en verspreidt de informatie dan ook op anonieme wijze onder de vorm van een synthese van de antwoorden van de ombudspersonen. Binnen deze context vindt de overheid het dan ook niet opportuun om alsnog de betreffende gegevens over te maken met vermelding van naam van ombudspersoon en ziekenhuis. Op deze manier behouden wij de vertrouwensband die de overheid de voorbije jaren met de ombudspersonen heeft opgebouwd.

Hieruit volgt dan ook dat wij het niet eens zijn met het advies van de CTB, wanneer deze stelt dat de overheid niet aantoonbaar dat de ombudspersoon de vertrouwelijkheid van de informatie inroept bij het verstrekken ervan.

Wij besluiten dat er wel degelijk voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 6, §3, 2° van de wet van 11 april 1994 zodat wij op basis hiervan het recht hebben u de inzage van deze informatie te weigeren.

4.2 Uitzonderingsgrond gebaseerd op artikel 6, §1, 2° van, de wet van 11 april 1994.

a. Wij delen u eveneens mee dat het belang van de openbaarheid van de tweede categorie van gegevens en van de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, niet opweegt tegen de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden, zijnde het recht op gezondheid in casu ingevuld door de rechten van de patiënt.

De rechten van de patiënt worden beschermd in de wet van 22 augustus 2002. Het kan niet worden ontkend dat deze patiëntenrechten een invulling zijn van het grondwettelijk recht op gezondheid. Zo stelt de wet dat patiënten recht hebben op een kwaliteitsvolle dienstverlening, een vrije keuze van de beroepsbeoefenaar, alle informatie die nodig is om inzicht te krijgen in zijn gezondheidstoestand en de vermoedelijke evolutie ervan en op een zorgvuldig bijgehouden en veilig bewaard patiëntendossier, evenals op de inzage hiervan. Zij hebben eveneens het recht om geïnformeerd, voorafgaandelijk en vrij toe te stemmen in iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar en tevens het recht op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer en respect voor zijn intimiteit.

Artikel 11 van de wet van 22 augustus 2002 voorziet in de oprichting van een ombudsdienst in ziekenhuizen, zodat alle rechten aan de patiënten optimaal kunnen worden gegarandeerd. Een patiënt heeft immers het recht om een klacht in verband met de uitoefening van zijn rechten neer te leggen bij de bevoegde ombudsfunctie. Dit artikel wordt uitgewerkt door het koninklijk besluit van 8 juli 2003 dat de voorwaarden vaststelt waaraan de ombudsfunctie in de ziekenhuizen moet voldoen betreffende de onafhankelijkheid, het beroepsgeheim, de deskundigheid, de juridische bescherming, de organisatie, de werking, de financiering, de procedureregeling en de gebiedsomschrijving.

Zowel de tweede categorie van gegevens vermeld in de jaarverslagen als de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, heeft betrekking op al deze elementen. Zo vermelden sommige ombudspersonen bijvoorbeeld dat ze niet volledig onafhankelijk kunnen werken. In voorkomend geval trachten wij de moeilijkheden op te lossen in het kader van onze wettelijke bevoegdheid.

Indien de ombudspersonen de moeilijkheden in de uitoefening van hun functie en in de toepassing van de patiëntenrechtenwet echter niet meer zullen meedelen, omdat deze publiek zullen worden gemaakt, kunnen deze moeilijkheden niet meer verholpen worden. Dit heeft tot gevolg dat de bescherming van de rechten van de patiënt niet meer optimaal gegarandeerd kan worden. In dit opzicht heeft de openbaarmaking van deze gegevens 'zeer nefaste gevolgen' voor het recht op gezondheid, zoals opgenomen in artikel 23 van de Grondwet.

b. Wat de cijfers in de eerste categorie van gegevens betreft, benadrukken wij daarenboven het belang van een correcte interpretatie van de gegevens. De gegevens hebben betrekking op de registratie van klachtmeldingen bij een ombudspersoon. Deze persoon oordeelt niet over de gegrondheid van de klacht; hij registreert enkel de melding die aan de ombudsdienst van het ziekenhuis

wordt overgemaakt. De dossiers waarin louter informatie wordt verstrekt, worden niet geregistreerd.

De overheid vraagt de gegevens op in het kader van de wettelijke opdracht van de Federale commissie 'Rechten van de patiënt' om de werking van de ombudsdiensten te evalueren. De overheid heeft er dan ook steeds voor gezorgd dat de gegevens binnen de bovenstaande context worden geïnterpreteerd. In de analyse die de overheid uitvoert voor de commissie wordt deze context steeds benadrukt en wordt om deze reden de naam van de ombudspersoon en van het ziekenhuis niet vermeld. Zo hebben wij steeds kunnen vermijden dat er verkeerde verbanden zouden worden gelegd tussen de klachten en de kwaliteit van zorg in de ziekenhuizen.

U verzekert ons niet een dergelijke interpretatie van de gegevens toe te passen. Wij menen dat een verkeerde interpretatie en een verkeerd gebruik van de wettelijk verplicht te vermelden gegevens in de jaarverslagen de vrije keuze van de patiënt voor een bepaalde zorgvoorziening verkeerdelijk zou kunnen beïnvloeden, wat eveneens zijn recht op gezondheid kan schenden.

Onze beslissing is dus eveneens gerechtvaardigd op basis van artikel 6, §1, 2° van de wet van 11 april 1994.

5. Conclusie

Ondanks deze beslissing (om de verplicht te vermelden gegevens in de jaarverslagen 2008, 2009 en 2010 van de ombudspersonen geanonimiseerd over te maken), ingegeven door bovenstaande redenen, wensen wij evenwel te benadrukken dat we als overheid het steeds belangrijk vinden om een zo transparant mogelijk beleid na te streven.

In het kader van deze visie, zullen we een advies vragen aan de Federale commissie 'Rechten van de patiënt' en aan de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, voor een debat over dit thema.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de verwerende partij

8. De verwerende partij werpt een exceptie van laattijdigheid op, doordat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht bij brief van 16 september 2011 en het verzoekschrift tot nietigverklaring pas op 17 november 2011, buiten de termijn van zestig dagen, zou zijn ingediend.

Beoordeling

9. De bestreden beslissing werd per gewone post bij brief van vrijdag 16 september 2011 verstuurd.

De verzoekende partij heeft de bestreden beslissing bijgevolg ten vroegste op maandag 19 september 2011 ontvangen. Het annulatieberoep, dat op 16 november 2011 per aangetekende brief werd ingediend, is tijdig.

De exceptie, die trouwens niet meer wordt herhaald in de laatste memorie, wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel, eerste onderdeel

Standpunten van de partijen

10. De verzoekende partij roept in het eerste middelonderdeel in essentie de schending in van artikel 1, tweede lid, 3°, van de Wet Openbaarheid Bestuur, en van artikel 32 van de Grondwet.

Zij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte haar aanvraag onontvankelijk achtte omdat zij de gegevens betreffende de moeilijkheden die de ombudsman ondervindt in de uitoefening van zijn opdracht, de eventuele aanbevelingen om daaraan te verhelpen en de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, beschouwt als documenten van persoonlijke aard met betrekking tot de ombudsman, terwijl de geschonden geachte bepaling een document van persoonlijke aard omschrijft als een "bestuursdocument dat een beoordeling of een waardeoordeel bevat van een met naam genoemd of gemakkelijk identificeerbaar natuurlijk persoon of de beschrijving van een gedrag waarvan het ruchtbaar maken aan die persoon kennelijk nadeel kan berokkenen",

zodat de voormelde gegevens niet beantwoorden aan de wettelijke omschrijving van "documenten van persoonlijke aard".

11. De verwerende partij stelt daar tegenover dat de jaarverslagen een persoonlijk document vormen voor wat betreft enerzijds de gegevens van de tweede categorie, namelijk de moeilijkheden die de ombudsman eventueel ondervindt in de uitoefening van zijn opdracht en de mogelijke aanbevelingen om hieraan te verhelpen en anderzijds de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen. Deze gegevens bevatten volgens haar een beoordeling van de ombudsman omtrent de omstandigheden waarin hij zijn functie uitoefent en zijn dermate delicaat dat het openbaar maken ervan de functie van de ombudsman als werknemer in het ziekenhuis in het gedrang kan brengen.

Zij leidt uit de rechtspraak van de Raad van State af dat indien bepaalde gegevens van een dossier een beoordeling bevatten, de verzoekende partij een belang dient aan te tonen om de inzage te kunnen verantwoorden, hetgeen zij te dezen niet doet. De openbaarmaking van de gegevens van de tweede categorie en de niet geanonimiseerde openbaarmaking van de gegevens van de eerste categorie, brengen volgens haar het recht op gezondheid, met inbegrip van de rechten van de patiënt, in gevaar.

12. In de laatste memorie voegt de verwerende partij nog toe dat artikel 1, tweede lid, 3), van de Wet Openbaarheid Bestuur niet vereist, opdat sprake zou zijn van een persoonlijk document, dat het waardeoordeel dient te gaan over de persoon die het bestuursdocument invult.

Beoordeling

13. De openbaarheid van bestuursdocumenten is een door artikel 32 van de Grondwet gewaarborgd fundamenteel recht. Daaruit volgt dat de openbaarheid de regel is en de uitzonderingen restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

Wie het recht van openbaarheid wenst uit te oefenen, moet in beginsel geen belang aantonen, tenzij wanneer het gaat om documenten van persoonlijke aard.

Een document van persoonlijke aard is volgens artikel 1, tweede lid, 3°, van de Wet Openbaarheid Bestuur een "bestuursdocument dat een beoordeling of een waardeoordeel bevat van een met naam genoemd of gemakkelijk identificeerbaar natuurlijk persoon of de beschrijving van een gedrag waarvan het ruchtbaar maken aan die persoon kennelijk nadeel kan berokkenen".

Dat de ombudsmannen uitdrukkelijk worden genoemd, dat de documenten een beoordeling door de ombudsmannen van de omstandigheden bevatten en dat zij door de delicate inhoud in moeilijkheden kunnen komen, maakt de documenten niet tot een "document van persoonlijke aard".

Artikel 9, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 juli 2003 houdende vaststelling van de voorwaarden waaraan de ombudsfunctie in de ziekenhuizen moet voldoen (hierna : koninklijk besluit van 8 juli 2003) biedt een waarborg dat het verslag geen elementen mag bevatten waardoor bijvoorbeeld de natuurlijke personen, die een klacht hebben neergelegd, kunnen worden geïdentificeerd. Een conform deze bepaling opgesteld jaarverslag, kan dan ook niet als een document van persoonlijke aard worden beschouwd.

De bewering dat de vermelding van de naam van de ombudsman in de jaarverslagen zijn functie in het gedrang zou kunnen brengen overtuigt niet. De behandeling van klachten en het communiceren daarover behoort immers tot het wezen van zijn taak.

De bestreden beslissing heeft dus ten onrechte de aanvraag wegens ontstentenis van belang afgewezen.

14. De bestreden beslissing weigert de aanvraag voorts en onder meer, door te verwijzen naar art. 6, § 1, 2° van de Wet Openbaarheid Bestuur. Die weigeringsgrond wordt bekritiseerd in het derde onderdeel van het enig middel.

Enig middel, derde onderdeel

Standpunten van de partijen

15. De verzoekende partij voert aan dat de bekendmaking van de gegevens betreffende de moeilijkheden die de ombudsman ondervindt in de uitoefening van zijn opdracht en eventuele aanbevelingen om daaraan te verhelpen en van de gegevens betreffende de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, geen afbreuk doet aan het recht op gezondheid zoals gewaarborgd in artikel 23, derde lid, 2° van de Grondwet. De bekendmaking van de jaarverslagen heeft integendeel tot doel de rechten van de patiënt te waarborgen. Het gaat hierbij over de verbetering van de kwaliteit van de ziekenhuizendiensten. De transparantie in de gezondheidszorg moet de regel zijn. Dit is een vereiste opdat de burger/de patiënt vertrouwen zou hebben in de medische wereld en ziekenhuizen. De verzoekende partij heeft tot doel de rechten van de patiënten te waarborgen, niet ze te schenden. De consumentenorganisaties vervullen een essentiële functie om voor de rechten van de patiënten in te staan. Een mogelijke verkeerde interpretatie van de gegevens is volgens de verzoekende partij geen geldige reden om de toegang tot bestuursdocumenten te weigeren. De fouten die de verzoekende partij zou begaan, kunnen desnoods achteraf worden bestraft. De overwegingen van de bestreden beslissing zijn ter zake zeer onduidelijk. Het beroep op artikel 6, § 1, van de Wet Openbaarheid Bestuur moet concreet verantwoord worden. De vrijheid van meningsuiting en de vrijheid om inlichtingen te ontvangen houden in dat, gelet op het fundamenteel algemeen belang dat het thema van de gezondheid inhoudt, een openbare discussie over de werking van de ziekenhuizensector moet kunnen plaatsvinden. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna : EVRM). De

onpartijdigheid van de bemiddelaar wordt, steeds volgens de verzoekende partij, door artikel 3 van het koninklijk besluit van 8 juli 2003 gewaarborgd.

16. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing zeer duidelijk uiteenzet waarom artikel 6, § 1, 2°, van de Wet Openbaarheid Bestuur van toepassing is. Met betrekking tot de tweede categorie van gegevens en de aanbevelingen ter voorkoming van herhaling van tekortkomingen, weegt zij het belang van de openbaarheid van de gegevens af tegen het belang van de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van bestuurden, namelijk het recht op gezondheid, ingevuld door de rechten van de patiënt. Zij is ervan overtuigd dat er een groot risico bestaat dat de rechten van de patiënt in het gedrang komen door de openbaarmaking van de betreffende gegevens.

17. In de laatste memorie stelt de verwerende partij dat de patiëntenrechten als gevolg van een breuk in de vertrouwensrelatie met ombudsmannen van de algemene ziekenhuizen in gevaar komen.

Beoordeling

18. Artikel 6, § 1, 2°, van de Wet Openbaarheid Bestuur bepaalt dat het bestuur de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument afwijst, wanneer zij heeft vastgesteld dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van één van de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden. Deze uitzonderingsgrond heeft betrekking op de bescherming van private belangen. Gelet op de restrictieve benadering van de uitzonderingsgronden om de openbaarheid te weigeren, moet het bestuur aantonen dat de openbaarheid op directe wijze een afbreuk doet aan de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat sommige ombudsmannen in het verslag beweren dat ze niet volledig onafhankelijk kunnen werken en dat indien de ombudsmannen de moeilijkheden in de

uitoefening van hun functie en in de toepassing van de patiëntenrechtenwet niet meer zullen meedelen, omdat wanneer "deze publiek zullen worden gemaakt, deze moeilijkheden niet meer kunnen worden verholpen". Dit heeft tot gevolg dat de bescherming van de rechten van de patiënt niet meer optimaal gegarandeerd kan worden. In dit opzicht heeft de openbaarmaking van deze gegevens "zeer nefaste gevolgen" voor het recht op gezondheid, zoals opgenomen in artikel 23 van de Grondwet.

Deze zienswijze is niet kennelijk onredelijk en is evenmin onverenigbaar met de ingeroepen wettelijke bepaling.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

19. Dit motief volstond op zich om de bestreden beslissing te schragen. De wettigheid van de beide andere motieven, die in het tweede en het vierde onderdeel worden bekritiseerd, behoeft dan ook geen verder onderzoek.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien januari tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin